

Hoofdstuk 1

Mijn voorgeschiedenis

Wie is Mosquito?

Mosquito, zo werd ze door alle mensen genoemd, is een meisje van acht jaar. Ze heeft geen ouders en leeft op straat. Opeens moet ze weg uit haar land. Waarom? Ze begreep er niets van. Ze vroeg zich af wie die mensen waren die haar zomaar uit haar land weghaalden.

Mijn verleden in Colombia

Als klein meisje van drie jaar ben ik in Medellin op een stoeprand achtergelaten. Ik had geen naam, maar de mensen noemden mij Mosquito. De vrouw die mij achterliet zei: "Je moet hier blijven zitten, niet weglopen!" Ik weet heel zeker dat ik niet weggelopen ben, maar de vrouw is nooit meer teruggekomen.

Opeens zag ik een non en hoorde een stem in mij zeggen dat ik met niemand anders mee mocht dan met die non. Heb naar die non gelachen en toen ze voorbij kwam heb ik mijn hand naar haar uitgestoken. De non heette Maria. Ze nam mij mee naar het meisjesinternaat waar zij werkte en verstopte mij in een kamertje in de buurt van haar werkplek. Vaak was ik alleen. Alleen in het donker. De plek waar Maria mij verstopte, had geen licht, geen tafel, geen speelgoed en er waren geen mensen of kinderen. Elke dag had ik wel even contact met Maria, maar niet voor lang.

Hoe lang ik in dat meisjesinternaat geweest ben, weet ik niet meer, maar ik weet nog wel dat ik daar veel last

van heb gehad, voelde me daar erg ongelukkig. Steeds weer vroeg ik me af hoelang het zou duren voordat ik Maria weer terug zou zien. Zou ik haar ooit nog terugzien? In die donkerte heb ik geleerd om bang te zijn en mij onbelangrijk te voelen. Ik wist nooit wat er zou gebeuren en moest altijd alles maar afwachten. Die sterke gevoelens van eenzaamheid en angst kwamen door de onvoorspelbaarheid van de dagelijkse gang van zaken. Ik had nergens invloed op, wist niet wat de volgende dag zou brengen. Door deze onwetendheid en dit onbegrip liet ik alles maar over me heen komen.

Op een dag had Maria de deur van het kamertje opengelaten en was ik rond gaan kijken in het meisjesinternaat. Ik werd gezien door een meisje dat daar woonde en moest meteen weg bij Maria. Op mijn vijfde jaar werd ik in een soort tehuis geplaatst. Het tehuis was een grote ruimte en er waren heel veel kinderen. Er stond een grote tv in het midden van de zaal en de hele dag was er herrie om me heen. Ik kon er niet tegen en werd steeds onhandelbaarder. Wanneer kon ik er niet, daarom liep ik maar weg, de straat op, dat werd mijn nieuwe thuis.

Ik bedelde niet voor mijn eten. Blijkbaar was ik snoezig en lief genoeg om dingen zomaar te krijgen van mensen. Bananen, tomaten, kip. Ik ging wel eens bij een vrouw langs, ze heette Angela. Ze gaf me eten en als ze mannelijk bezoek kreeg moest ik weer naar buiten. Achteraf denk ik dat ze haar lichaam verkocht om te blijven leven. Vertrouwde haar, maar ook zij kon niks voor mij doen.

Alleen was ik, alleen op de wereld en ik heb dingen gezien die geen enkel kind zou behoren te zien.

Ik zag hoe een man een vrouw neerstak omdat hij jaloers was. Hoe mannen, vrouwen gebruikten en mis-

handelden. Ze gooiden de vrouwen van hun schoot af alsof ze niks meer voorstelden. Zag mannen die in trucks aan kwamen rijden. Ze stopten, klopten aan bij de deuren van huizen en vervolgens staken ze die huizen in de fik.

Van Colombia naar Nederland

Acht jaar was ik. Wat ik me van toen kan herinneren is, dat ik weg moest uit mijn land. Van de ene op de andere dag moest ik met volkomen vreemde mensen mee. Had wel geen biologische ouders en ook geen thuis, maar natuurlijk kwamen er meteen allemaal vragen bij mij boven zoals: wie zijn deze mensen, waarom gebeurt dit, wat moet ik doen?

Ik moest een jurkje aan en moest mee met die vreemde vrouw (mijn adoptiemoeder). Wilde helemaal niet met haar mee en ik wilde ook niet weg van de vrouw in Colombia. Ik werd zomaar door haar weggedaan. Ik heb gejankt, gegild en geschreeuwd, dat ik niet weg wilde. Ze liet mijn hand los en ik moest mee. Sinds die dag wist ik eigenlijk niet meer wie ik was en voelde ik me volkomen verloren. Toen al concludeerde ik dat grote mensen gemeen waren en dat ik ze niet kon vertrouwen. In het vliegtuig zag ik alle wolken voorbij komen en vroeg mij af of ik in de hemel was.

Bij aankomst in Nederland had ik het koud, beefde ik als een rietje en ik werd wagenziek. Eenmaal aangekomen bij het huis van mijn adoptieouders, wilde ik niet uit de auto stappen. Toen ik het huis echter binnenstapte, vond ik het een mooi huis. Voelde me er op mijn gemak.

Ik kreeg een heel mooie pop en daar ben ik vriendinnetjes mee geworden. Mijn pop was mijn alles. Lies-



je heette ze. Ze had goudblonde haren en heel blauwe ogen. Wat ik me ook nog kan herinneren is, dat ik mijzelf voor het eerst in een spiegel zag. Op een dag liep ik in de stad en zag mijzelf in een spiegel. Ik liep terug om mezelf weer te zien. Zag ik er zo uit? Ik weet nog dat ik dacht: “ik zie er anders uit.” In Nederland mocht ik mijn eigen naam kiezen. Er stonden twee namen op mijn adoptiepapieren. Ik koos ervoor om mijzelf Margarita te noemen, volgens mij was dit de naam die het beste bij me paste.

Met mijn kamertje was ik heel blij, maar als ik ‘s avonds alleen in bed lag, wilde ik weer terug naar Colombia. Die eerste paar maanden in mijn nieuwe tehuis viel ik elke nacht huilend in slaap. Omdat ik niet wilde dat mijn adoptieouders mij hoorden, verstopte ik me onder de dekens.

Op een dag moest ik mijn adoptiemoeder beloven om niet meer over Colombia te praten, ik wilde toch niet terug naar dat arme land? Als ik haar iets vroeg ging dat meestal over mijn land. Wanneer zou ik weer terug mogen naar mijn land? Dat wilde ik graag weten. Maar mijn adoptiemoeder wilde daar niet meer over praten. Dat was voor mij allemaal zo onlogisch en vreemd. Eerst wilde zij over Colombia van alles en nog wat van mij weten, maar toen was ik daar nog niet aan toe en wilde ik niet over Colombia praten. Toen ik echter wel over Colombia wilde praten, wilde zij dat juist niet meer. Ze reageerde met: “Je woont nu in Nederland en dat is het!” Mijn adoptiemoeder had besloten dat het buiten beeld houden van Colombia en er dus zeker niet meer over praten, voor mij het beste zou zijn. Dit was voor mij moeilijk om te accepteren. Hoewel ik de Nederlandse taal toen nog niet goed sprak, voelde ik wel



aan dat Colombia in die eerste tijd een onbespreekbaar onderwerp was.

Opeens moest ik doen wat die vreemde mensen van mij vroegen. Ik, die altijd alleen was geweest en ondanks alles wat er om me heen gebeurde, voor mezelf had weten te zorgen. Dat was voor mij vreemd en onbegrijpelijk. Toch bleef ik loyaal aan mijn adoptieouders. Ze zorgden immers voor mij. Ik voelde heel goed aan dat ik niets aan anderen mocht vertellen over hoe wij thuis leefden. Zij hadden mij aangenomen. Gelukkig was ik niet, maar daarover, en over hen praten, voelde voor mij als verraad. Besefte toen nog niet dat ik een echte moeder in Colombia had. In mijn beleving stonden mijn adoptieouders volledig centraal.

(Over) leven in Nederland

Waarom hadden mijn adoptieouders mij eigenlijk geadopteerd? Dat leek wel puur toeval te zijn. Mijn adoptieouders hadden namelijk nog een zoon. Ze gingen naar Colombia voor een broertje voor hem. Toen werd ik daar door de bemiddelaar ook aan mijn adoptieouders voorgesteld. Ze konden mij er gewoon bij krijgen, en toen hebben ze dat maar gedaan. Het leek ze wel leuk om voor hun zoontje, die mee was om zijn broertje in Colombia op te halen, er ook een zusje bij te nemen.

De eerste paar maanden was ik vaak verkouden en had ik regelmatig last van bloedneuzen. Als ik iets had gegeten kwam mijn eten weer terug. In mijn ontlasting zaten witte wormpjes en ik had een lintworm. Het leek wel even te duren voordat dit verholpen was, hoelang weet ik niet meer. Verder moest er een rotte kies getrokken worden en krabde ik al mijn wondjes open. Deze gezondheidsproblemen waren gelukkig vrij snel opge-

lost. In dat eerste jaar van mijn adoptie groeide ik maar liefst 18 centimeter en kwam ik 18 kilo aan.

Aanvankelijk deed ik het heel goed in Nederland, paste me perfect aan en sprak binnen twee maanden vlot Nederlands. De boodschap van mijn adoptieouders was: je aanpassen en vooral niet anders zijn dan anderen. En geef andere mensen geen reden om over ons gezin te praten. Dat was de alles overheersende boodschap. Druk, vrolijk en spontaan was ik. Vervelend voor mij was echter ook, dat ik supergevoelig was en alles aanvoelde, wat mijn adoptieouders erg onprettig vonden en waarvan zij vonden dat dit niet in hun gezin thuishoorde.

Van mijn adoptiemoeder moest ik ophouden met steeds te zeggen dat ik van alles voelde. Daardoor begon ik mijn gevoelens te verbergen en zelfs te ontkennen. Steeds meer begon ik vanuit mijn hoofd te leven.

De verrassing voor mijn adoptieouders was groot toen ik op mijn adoptiepapieren acht jaar bleek te zijn en niet zes jaar. Tussen neus en lippen door vertelden ze aan mij dat ik een klas moest overslaan omdat ik op de documenten twee jaar ouder zou zijn. Er zou anders een te groot leeftijdsverschil ontstaan tussen mij en mijn klasgenoten op de MAVO. Opeens bleek ik binnen ons gezin niet meer de jongste te zijn maar nota bene de oudste. Dit was voor onze adoptieouders erg moeilijk om te accepteren. Ze zeiden dat hun zoon het eerst bij hen was komen wonen en dat hij daardoor gewoon de oudste bleef.

Ik had absoluut geen klik met mijn adoptiemoeder. Onze karakters pasten niet bij elkaar. Mijn tante vond ik lief, mijn oom vond ik lief, bij hen had ik graag willen wonen. Voor hen voelde ik liefde. Voor mijn adoptieou-

ders en vooral voor mijn adoptie moeder voelde ik die niet. Ik vond haar oneerlijk, streng en achterbaks. Ze gaf meer om de burens dan om haar kinderen. Om mij leek ze helemaal niets te geven, ik kon namelijk nooit iets goeds bij haar doen. Als mijn adoptievader thuis kwam vertelde ze allemaal vervelende verhalen vol onwaarheden over wat er thuis gebeurde als hij aan het werk was. Zo kreeg hij niet veel goeds over mij te horen.

Mijn pubertijd en de relatie met mijn ouders

Toen ik 12 jaar was had niemand het in de gaten dat in mij een hevige oorlog woedde. Niemand zag dat omdat ik veel lachte en me vaak vrolijk gedroeg. Mijn adoptie moeder kon mijn sterke ik niet aan en door het ontbreken van een klik tussen ons, was het voor ons allebei onmogelijk om goed met elkaar om te gaan. We maakten veel ruzie, maar mijn spirit was nog heel. Mijn adoptie moeder wilde van mij een blank meisje maken die alles deed wat zij wilde, en hoe zij dat wilde. Ik merkte dat ze niet van mij hield door de vragen die ze stelde en de dingen die ze zei: "Waarom lijk je niet meer op de buurmeisjes? De buurmeisjes doen toch nooit zo?" en: "Je bent door en door slecht, je wordt net zoals je moeder, we hadden je nooit moeten aannemen, je bent het niet waard om van te houden en er zal geen man zijn die van jou zal gaan houden." Ik schold haar ook uit om mijn eigen pijn maar niet te hoeven voelen. Waarom deed ze toch altijd zo rot tegen mij?

Omdat ik als puber geen steun kreeg van mijn adoptie ouders ging ik maar zoveel mogelijk mijn eigen gang. Mijn gedachten over mijn adoptie ouders waren: "Ik zoek het zelf wel uit, het interesseert ze toch niets, ze begrijpen me toch niet." Door die ge-

dachten zocht ik op den duur ook geen steun meer bij andere mensen.

Vaste vriendinnetjes had ik niet, omdat ik niet in staat was om goede relaties met andere kinderen/jongeren aan te gaan en verder op te bouwen. Daarvoor was ik ook te druk, te dominant en betweterig, maakte met iedereen ruzie en deed vaak dingen die ik niet mocht doen. Over nieuwe dingen toonde ik me altijd meteen heel erg enthousiast, maar had er ook snel weer genoeg van.

De gevolgen van mijn gedrag zag ik totaal niet, begreep de reacties van de mensen om mij heen vaak niet, en vond, als ze me dan toch wilden helpen, een hoop van hun adviezen gezeur.

Ik hield veel meer van uitdagingen. Als iemand tegen mij zei: "Dat durf je niet," dan ging ik er juist helemaal voor. Liet mij door niemand vertellen dat ik iets niet durfde.

Rond mijn 17e jaar begon ik uit te gaan. Een geweldige vriendin leerde mij om soms de dingen eventjes te vergeten en te genieten van het leven. Zij liet mij inzien dat ik met humor dingen kon afzwakken en draagbaar maken. Ze nam me overal mee naartoe. Door haar leerde ik bier drinken, jongens ontmoeten, me vrouwelijker te kleden en met humor het leven te leven.

Ze kon ook zo ontzettend grappig zijn, ik plaste zelfs regelmatig in mijn broek omdat ik zo hard om haar moest lachen. Onze vriendschap verwaterde echter. Zij werd verliefd en kreeg een heel serieuze relatie. En ik voelde me aangetrokken tot foute jongens, en ging veel te vroeg met ze naar bed om maar aandacht van ze te krijgen en me iemand te voelen. Ook bleef ik nachten lang van huis weg. Leefde mijn oppervlakkige en vrolijk-

ke leventje en zette steeds een ander masker op. Met mij ging het zogenaamd prima, mijn leven was leuk.

Rond de feestdagen en Moederdag was ik helemaal onhandelbaar en onbenaderbaar. Voor mij waren deze dagen helemaal geen gezellige feestdagen. De confrontatie met mijn verleden en met mijn identiteit was voor mij op deze dagen veel te groot, voelde me dan verloren en eenzaam. Wilde mijn eigen familie en moeder kennen en bij hen zijn!

Ik zette mij steeds sterker af

In de pubertijd zette ik me af tegen veel van de regels van mijn adoptieouders. Hun regels waren onduidelijk en werden toegepast zoals het hun uitkwam. Rond mijn tiende jaar kwam ik achter een geheim. Ik was in haar kast aan het neuzen geweest. Wij (de kinderen) mochten wel hun slaapkamer in, maar er was te vaak door haar gezegd dat we nooit in de kast mochten komen. Er was iets met die kast, dat wist ik zeker. Mijn adoptie moeder zei tegen me, toen ik daar achter was gekomen: "Ik dacht dat jij anders was, ik zal je nooit meer kunnen vertrouwen." Het deed mij echter niets. Ik had haar vertrouwd en juist zij vertelde mij niet dat mijn Nederlandse broer ook een geadopteerde zoon was.

Dansen was mijn passie en ik wilde danseres worden. "Dansen?" zei mijn adoptie moeder. "Nee, jij mag niet dansen, alle zwarten denken maar dat ze goed kunnen dansen." Zonder dat ze zich dit waarschijnlijk bewust was, beschadigde ze heel erg mijn gevoel van eigenwaarde. Ze ontnam me het idee dat ik iets bijzonders kon, zoals dansen bijvoorbeeld. Ze kleineerde mij en gaf mij het gevoel dat ik pas iemand was als ik me onderdanig tegenover haar opstelde, haar altijd maar gelijk zou ge-

ven. Hoe graag ik ook haar bevestiging, liefde en erkenning wilde krijgen, had ik echter al heel jong besloten dat ik nooit meer ondergeschikt aan iemand zou zijn.

De frustraties van mijn adoptiemoeder namen in de loop van de tijd heel erg toe, omdat ik weigerde te doen wat zij wilde. Ik dacht zelf echter dat ik geen liefde, warmte, geborgenheid en veiligheid waard was en ik hoorde vaak dat ik dankbaar moest zijn dat zij mij hadden aangenomen.

Hoe meer zij mij kwetste, hoe dikker en hoger de muur werd die ik rond mijzelf opbouwde. Zo probeerde ik om emotioneel overeind te blijven. Ze kon me kwetsen wat ze wilde, ik deed toch niet wat zij wilde! Mijn adoptiemoeder leek wel te proberen om mij mijn gevoelens af te nemen, maar die had ik nu juist wel.

Al heel jong was ik tot de overtuiging gekomen dat mijn adoptieouders mij geen liefde konden geven en dat vooral mijn adoptiemoeder altijd boos op mij leek te zijn. Het gevolg hiervan was, dat ik me steeds verder in mijzelf terugtrok, voor hen onbereikbaar werd. En dit laatste gold in feite ook voor de meeste andere mensen.

Het gewoon contact maken met mensen lukte mij nog wel, maar het me echt aan ze te binden, lukte me niet.

Ik wist niet hoe ik dit voor elkaar zou kunnen krijgen.



Hoofdstuk 2

Zoeken naar mijn ware Ik

Vanaf mijn 12e jaar had ik nog maar één droom. Mijn biologische moeder terug te vinden. Wie was ze? Waarom had ze mij afgestaan? Die vragen bleven maar door mijn hoofd spoken. Ik wist dat ik geen rust zou vinden voordat ik haar gevonden had.

Ervoer continue onrust in mijzelf. Steeds maar weer was ik op zoek naar mijzelf. Wist gewoon niet wat ik wilde, wat ik kon en wie ik eigenlijk was. Het ging gewoon niet goed met mij. Alleen wist ik niet wat het betekende dat het niet goed ging met mij. Had veel ruzie met de mensen om me heen, maar ik begreep niet waarom.

Mijn geld was bijna altijd op, maar ik wist niet hoe dit kwam. Alles leek mij wel gewoon te overkomen.

Kreeg het altijd voor elkaar om conflicten te creëren en begreep nooit mijn eigen aandeel daarin. Mijn probleem was, dat ik weinig gevoelens van eigenwaarde en zelfvertrouwen had. Niemand had mij ooit geleerd, dat ik echt iemand was, dat ik er mocht zijn. Niemand had mij ooit geleerd dat wat ik voelde wel goed zou kunnen zijn en dat ik mijzelf mocht uiten.

Ik voelde heel duidelijk dat mijn adoptieouders en ik geen band hadden en dat deed me pijn. Toen ik 16 jaar was had ik daar alleen nog geen duidelijke woorden voor.

Had grote moeite om te accepteren dat ik niet mocht opgroeien bij de ouders uit wie ik ontstaan was. Op een gegeven moment dacht ik: “Je bent een kind, je komt

